

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

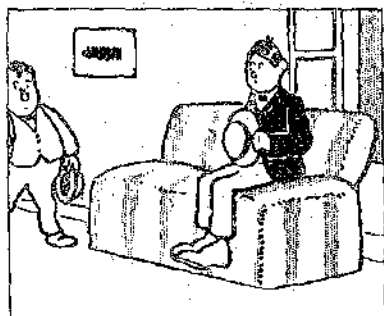
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἄριστον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παροχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καιροὺς.

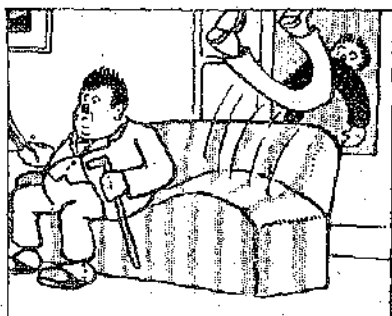
<p>ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ : Ἐτησίᾳ . . . δο. 8,— Ἐξάμηνος . . . > 4,50 Τριμηνος . . . > 2,50</p> <p>Ἐξωτερικοῦ : Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10,— Ἐξάμηνος > > 5,50 Τριμηνος > > 3,—</p> <p><i>Δι' ἀποδομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἰακύνθου μηνός</i></p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ Τῷ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ λελ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20</p> <p>Φόλλα προσηγορευμένον ἑξῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λελ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἐννεσίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολαίον</p>
---	---	--

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος   Ἐν Ἀθήναις, 6 Μαρτίου 1910   Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 14

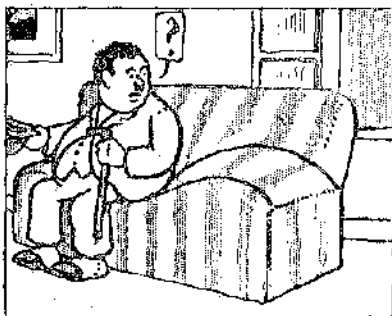
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΝΤΙΘΑΛΑΜΟΝ ΤΟΥ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΥ

—“Ένας μόνο εἶνε πού κάθεται καὶ περιμένει οσιρά. Τί καλά !..”

—“Άς καθήσωμε καὶ μεῖς. (Μπαράφ !)
Φθάνει νὰ μὴν ἀργήσῃ !..”

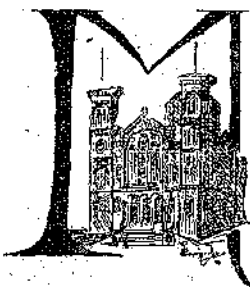

(Στηρεφόμενος ἔβαστρα καὶ μὴ βλέπων κανένα :)—Μπα ! τί ἔγινε αὐτός ; !..

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΙΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΘΑΥΡΙΟΝ, — σὰς γράφω τὸ Σάββατον τῆς Ὑρινῆς, — ἀργεῖται ἡ Μεγάλη Σαρακοστή. Δὲν εἶνε βέλαια ἀνάγκη νὰ σὰς τὸ ὑπενομιώσω ! Τὸ γνωρίζετε τόσον καλά !

Καὶ σὰς φθάνει ἡ λύπη πού αισθάνεσθε διότι τελειώνει γρήγορα — ἔπως ἄρα τὰ καλά πράγματα εἰς τὴν κόσμον, — ἡ ἐποχὴ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς διασκεδάσεως, τῆς πρῶτης καὶ τῆς μάσκας, ἡ τρελλὴ Ἀποκρηά !.. Ἄλλ' εἶνε ἄρα γε κακὸν πρᾶγμα ἡ Σαρακοστή πού τὴν διαδέχεται ; .. Δὲν τὸ πιστεύω ! Νὰ ἰδῆτε τί γρήγορα πού θὰ τελειώσῃ καὶ αὐτή, καὶ ἄς τὴν λέγουν Μεγάλην, καὶ ἄς ἔχη ἕξ ὀλοκλήρους ἑβδομάδας, ἐργασίμους, κοπιώδεις, σχεδὸν χωρὶς ἑορτάς, χωρὶς ἀργίαν, χωρὶς διασκεδάσιν ! Νὰ ἰδῆτε, σὰς λέγω, τί

γρήγορα πού θὰ τελειώσῃ ! Καὶ διὰ νὰ τελειώνει καὶ αὐτὴ γρήγορα, σημαίνει ὅτι εἶνε καλὸν πρᾶγμα...

Ἐγὼ τουλάχιστον, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ πιστεύσετε, τὴν προτιμῶ καὶ ἀπὸ τὴν Ἀποκρηά, τὴν προτιμῶ καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλης ἐποχῆς. Διὰ πολλοὺς λόγους καὶ σπουδαίους. Πρῶτον διότι συμπίπτει μετὰ τὴν Ἀνοιξιν, μετὰ τὸν ὠραῖον Μάρτην, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν παροιμίαν δὲν λείπει ποτὲ ἀπὸ τὴν Σαρακοστήν, καὶ μετὰ τὸν θαυμάσιον Ἀπρίλην ὁ ὁποῖος συμπεριλαμβάνεται συνήθως κατὰ τὸ ἡμῖσι. Δεύτερον διότι ἡ Σαρακοστή εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς προσευχῆς, πράγματα καὶ τὰ δύο πού μοῦ ἀρέσουν, καὶ ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι ὠφελοῦν τοὺς ἀνθρώπους, μικροὺς καὶ μεγάλους, σώματα καὶ ψυχὰς, περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀργίαν, τὴν μαζιλοροκόμενον καὶ τὴν διασκεδάσιν... Καὶ τρίτον διότι ἡ Σαρακοστή εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς Νηστείας, μιᾶς καταναγκαστικῆς «αυτοφαγίας», ἡ ὁποία, καθὼς γνωρίζετε, ἐνομάζεται καὶ «ἀνθρωπιστικὴ διαίτα».

Σὰς ἀρέσουν τὰ σαρακοστιανὰ ; Ἐγὼ τὰ λατρεύω. Καὶ προπάντων τὰ θαλασσινὰ. Τί ὀρεκτικὰ πού εἶνε, τί νόστιμα, τί εὐώδη !.. Οἱ ἀχνιοί, τὰ μύδια, τὰ στρείδιζ, τὰ χάβαρα, οἱ πίννες, οἱ γα-

ρίδες !.. Περὰς 'τε ἀπὸ τὴν Ἀγοράν, μιὰν ἡμέραν «πασχαλιάς» ὅταν τὰ σφάγια εἶνε κρεμασμένα εἰς τὰ τοιγῆλια, καὶ τὰ ἐντόσθια εἰς τὰ τραπέζια, καὶ τὰ αἵματα εἰς τὸ πεζοδρόμιον, διὰ νὰ φρίζετε καὶ νάηδιάσετε ! Περὰς 'τε αὐριον ἢ μεθαύριον, ὅταν ἡ Ἀγορὰ ἄλλ' ἢ εὐαδιάξῃ ἀπὸ τὰ θαλασσινὰ, διὰ νὰ ζωογονηθῆτε καὶ νάναγαλλιᾶσθε !.. Αὐτὴ, στογάζομαι, εἶνε πολὺ μεγάλη διαφορά !

Ἐτυχε ποτὲ νὰ παρευρεθῆτε εἰς ἰχθυοπωλεῖον, ὅταν φθάνη καὶ ἀνοίγεται τὸ κιβώτιον μετὰ τὰ θαλασσινὰ ; Σὰς βεβαίω ὅτι εἶνε ἀπόλαυσις, ποίησις, ἡδονή. Τώρα μετὰ τὴν μεγάλην ταχύτητα τῆς συγκοινωνίας, τὰ ψάρια, τὰ ὀστρακόδερμα καὶ τὰ μαλάκια, φθάνουν εἰς τὰς Ἀθήνας ζωντανά. Κατήνητες νὰ τὰ εὐρίσκωμεν ἐδῶ φρεσκότερα παρὰ εἰς αὐτὰ τὰ παράλια ! Ἐρχονται πολλάκις μετὰ πᾶγον, ἀλλὰ καὶ μετὰ φύκια, μετὰ θάλασσαν, μετὰ ἰώδιον... Τί ποικιλία, τί χρώματα, τί σχήματα, τί ἰριδῶσεις καὶ τί εὐωδία ! Εἶνε κάτι τόσοσιν θαυμάσιον καὶ τόσοσιν... ὀρεκτικόν ! Ἀδύνατον νὰ μὴν ἐμολογήσῃ κανεὶς ὅτι μαζί μετὰ τὰ προϊόντα τῆς γῆς, τὰ φυτὰ καὶ τοὺς καρπούς, — ἄλλα χρώματα ἐδῶ καὶ ἄλλα εὐωδία, — αὐτὴ εἶνε ἡ ἀληθὴς, ἡ φυσικὴ, ἡ μόνη τροφὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Και όσοι ακόμη δὲν κρατοῦν αὐστη-
ρῶς τὰς νηστείας, τώρα τὴν Σαρακοστήν
τρώγουν κρέας ὀλιγώτερον. Εἰς ὅλα τὰ
τραπέζια, αἱ φυτικά τροφαὶ μὲ τὰς τό-
σας τῶν ποικιλίας, τὰ γαλακτερά καὶ
τὰ θαλασσινά, εἶνε ἀφθονώτερα. Ἀφίνω
τώρα ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τηροῦν τὰς δια-
τάξεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ πατρο-
παράδοτα ἔθιμα, καὶ νηστεύουν ὅλον αὐ-
τὸν τὸν καιρὸν. Εἰς τὰς Ἀθήνας εἶνε
ὀλιγώτεροι, εἰς τὰς μικρὰς πόλεις καὶ
τὰ χωρία περισσότεροι. Ἀδιάρθρον. Τὸ
ζήτημα εἶνε ὅτι ὅλοι ἐπιφελοῦνται τῆς
ἐποχῆς καὶ τῆς εὐκαιρίας, διὰ νὰ πι-
λοῦν ὀλίγον, νὰ βελτιώσουν ἂν θέλετε
τὴν διαίτην των, νὰ τὴν κάμουν πλεον
ἀνθρωπιστικὴν, περιορίζοντας τὸ κρέας,
τοῦ ὁποῖου ἡ κατάχρησις καὶ ἀνθυγιεινὴ
δὲν προάγει τόσο πολύ.

Δὲν εἰσπορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς διαρκῶς
καὶ ἀποκλειστικῶς φυτοφάγος. Ἴσως ἡ
τελεία ἀποχὴ ἀπὸ τὸ κρέας νὰ εἶνε καὶ
ἀνοησία, μονομανία. Δὲν ὑπάρχει ὅμως
ἀμφιβολία, ὅτι ὅσον ὀλιγώτερον κρέας
τρώγει κανεὶς καὶ ὅσον περισσότερα γα-
λακτερά, θαλασσινά, χόρτα καὶ φρούτα,
τόσον εἶνε πλεον κερδοσώμενος. Τρέφεται
καλλίτερα, ἀποφεύγει πολλὰς ἀσθενείας
καὶ ζῆ περισσότερα χρόνια. Εἶνε δὲ πα-
ρατηρημένον ἐπίσης ὅτι ἀποκτᾶ διαυγε-
νέστερον διάνοιαν, ἡμερωτέρον ἦθος, καλ-
λιτέρας διαθέσεις, εὐγενέστερα αἰσθη-
ματα. Ἐμπορεῖ ἐπομένως νὰ ἀναδειχθῆ
χρησιμώτερος εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν καὶ
τὸν ἑαυτὸν του.

Πολὺ ἢ ὀλίγον, τώρα τὴν Σαρακο-
στήν ὅλοι σχεδὸν οἱ ἄνθρωποι γίνονται
φυτοφάγοι. Ἡ ἀνθρωπιστικὴ διαίτα ἐπι-
κρατεῖ. Καὶ ὁ λόγος αὐτός, μαζὶ μὲ τοὺς
ἄλλους ποὺ σὰς εἶπα, μὲ κάμνει νὰ ἀπαρ-
τῆ τὴν Σαρακοστήν. Δὲν ἤξεύρω ὅμως ἂν
σὰς ἐπεισα, ὥστε νὰ παρηγορηθῆτε καὶ
σεῖς ὀλίγον διὰ τὸ ταχὺ τέλος τῆς Ἀ-
ποκρηῆς...

Σὰς ἀσπίσματα ΠΑΙΔΩΝ

ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑἴΩΝΑ

Ο ΣΚΥΛΟΔΑΓΚΑΣΜΕΝΟΣ

Κάποιον ἐδάριον ἕνας σκύλος
Κ' ἐζήτησε νάρθη γιαιτικῶ.
Τέλος τοῦ λέει ἕνας του φίλος
Μὲ τρόπο συμπονετικόν:
— Γιὰ νὰ γλυτώσῃς τὴ ζωὴ σου,
Σὲ συμβουλεύω τὴν πληγὴν σου
Καλὰ-καλὰ σάν τινε στήθης,
Μὲ τὸ αἷμα τῆς ψαμὶ νάλειψῃς,
Καὶ νάν το φαῖ δού το τοῦ σκύλου...

Μὰ ἐκεῖνος λέει τότε τοῦ φίλου
Γελῶντας: «— Ὅτι λές ἂν κόνω,
Τοῦ χωριστοῦ οἱ σκύλοι θά μὲ νοιώσουν,
Ὅλοι μαζὶ θά μὲ δαγκώσουν,
Καὶ σαφαιμένος θάποθάνω! .
Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ὁμήγεια .
Δὲν παύει ἡ γκρίνια μὲ τὴ γκρίνια!»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΟΥ Αἴ-ΝΙΚΟΛΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελίδα 112).

— Ποιὰ εἶνε τὰ πουλιά τοῦ Αἴ-Νι-
κόλα, γέροντα;

— Αὐτὰ ποὺ ἔρχονται νὰ βοσκῆσουν
στὸ βουνὸ τοῦ μοναστηριῶ. Ὁ Ἅγιος
ἐπίτῃδες τὰ στέλλει νὰ καθαρίσουν τὰ
δένδρα τοῦ βουνοῦ ἀπὸ τὰς κάμπιες,
ἀπὸ τὰ σκουλήκια καὶ ἀπὸ τὰ ἔντομα
ποῦ βλάπτουν. Καὶ τὰ καυμένα τὰ που-
λάκια ἔρχονται, μὰς κελαιδοῦν, μὰς δου-
λεύουν, καὶ εὐρίσκονται ὡσάν ἐσὲ κακὰ
παιδιὰ νὰ τὰ πιάνουν καὶ νὰ τὰ σκοτώ-
νουν!

— Νὰ τὰ σκοτώνουν! . . .

Ἡ λέξις ἐκτύπησε πολὺ ἄσχημα στὸ
αὐτὶ μου. Ἐδάκρυσά ἀμέσως καὶ μὲ πα-
ράκονο εἶπα:

— Δὲν τῶξευρα, γέροντά μου. Συχώ-
ρεσέ με!

— Δὲν τῶξευρες; Καὶ δὲν σοῦ τὸ
εἶπε σὸν ὄπνο σου καμμιὰ φορὰ ὁ Αἴ-
Νικόλας;

— Ἐκαμα σημεῖον ἀρνήσεως.

— Τότε ἐκ μέρους τοῦ σὲ συχωρῶ.
Τὸ κλάμμα σου εἶνε καλὴ μετάνοια.
Ἐχεις τὴν ἀδεια νὰ μεταλάβῃς.

Καὶ ὁ πνευματικὸς, σκεπάζας τὸ κε-
φάλι μου μὲ τὸ πετραχῆλι του, μοῦ ἐδι-
άβασε τὴν εὐχὴν τῆς συχωρήσεως διὰ νὰ
μεταλάβω.

Γ.

Ἐπέρασαν χρόνια πολλὰ καὶ, ἀντι-
στὸ ὄνειρό μου, ἕνας ἄλλος Ἅγιος μοῦ
τὸ εἶπε στὸν ἕκπνο μου.

Ἦμουν ἐπὶ Γερμανία, ἐκδρομὴ ἐπὶ
Τάραντ, δεκατέσσαρα χιλιόμετρα μα-
κρὰν τῆς Δρέσδης. Τρεῖς δασωμένοι λό-
φοι τριγυρίζουν τὸ Τάραντ καὶ ἐνόωνται
εἰς μίαν κορυφὴν, ὅπου ὑπάρχουν τὰ
ἐρείπια παλαιοῦ μεσαιωνικοῦ μεγάρου.
Τὸ δάσος αὐτὸ δὲν ἀμοιάζε τὰ ἄλλα γερ-
μανικὰ δάση. Σὰν νὰ ἦσαν τὰ δένδρα του
ὅμοια, κατὰ γραμμὴ. Ἄσπρες πλάκες
ἐπὶ καθένα ἔγραφαν λατινικὰ τὸ ὄνομά
του, καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἐνόησα ὅτι τὸ δάσος
ἀνήκεν εἰς τὸ δασονομικὸν σχολεῖον.

Πράγματι. Ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δά-
σους, γηραλέος καθηγητῆς, μὲ ἕνα με-
γάλο γυριστὸ μπαστοῦνι, κάτασπρα ντυ-
μένος καὶ κατακόκκινος, ὄμιλούσεν εἰς
ἀρκετοὺς μαθητὰς ποῦ τὴν ἠκολούθουν.
Ἐπλησίασα τότε καὶ ἐγὼ ν' ἀκούσω τὴν
διδασκαλίαν. Ὁ καθηγητῆς ἐξηγοῦσε
πόσον εὐεργετικὰ εἶνε τὰ δάση, ποῦ προ-
καλοῦν τὰς βροχὰς καὶ κάμνουν τὸ κλίμα
δροσερώτερον, ὑγιεινότερον. Καὶ ἔλεγε:

«Ἄπὸ μικρὰ παιδιὰ πρέπει νὰ γνω-
ρίζωμεν αὐτοὺς τοὺς εὐεργέτας μας καὶ
νὰ λατρεύωμεν τὰ ἄνθη, τὰ δάση. Νὰ
καμαρώνωμε τὸ κλωνί, ὅταν φυλλώ-
νεται καὶ ὅταν ἀνθίζῃ. Καὶ νὰ περι-
ποιούμεθα τὰ μικρὰ πουλιά ποῦ ἐστειλε

ὁ Θεὸς δι' αὐτὰ, νὰ τὰ καθαρίζουν καὶ
νὰ τὰ στολίζουν. Ὡσάν γ' ἀπόδλεπε
εἰς τὴν ἀχαριστία τῶν ἀνθρώπων. Καὶ
τί ἀχαριστία!

«Ἐταξείδευα πέρυσι εἰς τὴν Ἀνα-
τολή... Ὀλίγον μακρὰν ἀπὸ τὴν Κων-
σταντινούπολιν, εἶνε ἕνα χαριτωμένον
νησί, ἡ Πρίγκηπος. . . Φαντάζεσθε τί
ἦσθάνθη, ὅταν εἶδα ἕνα κωλητὴν εἰς
τὴν ἀποδόθρα τοῦ νησιοῦ νὰ ἔχη ἐμ-
πρὸς τοῦ σωροῦς μικροπούλια! Τὰ ἐ-
κλωσσε σκοτωμένα ἔμπρος εἰς τὴν Ἀ-
στυνομία! Θυμωμένος τότε ρώτησα κά-
ποιον:

«— Ποῦ τὰ ἐσκότωσαν τόσα πουλιά;

«Κ' ἐκεῖνος μὲ ἀπάθεια μεγάλη μοῦ
ἀπήντησε:

«— Τάπιασαν μὲ ἰξόβεργα ἐπὶ βουνό.

«— Ὡ, τοὺς κακούργους! ἐξεστό-
μισα...»

Ἡ λέξις κακούργος μοῦ ἐπροξένη-
σεν αἰσθήσιν. Ἐνῶ ἤκουα μὲ τόσην
εὐχαριστήσιν τὸν καθηγητὴν, ἐξαφνα
ἀπεσοβλώθη. Ἡ παιδικὴ μου ἀμαρτία
ἦλθε πρόσφατος ἔμπρὸς μου. Ἀπὸ τὸ
δάσος τοῦ Τάραντ, ὁ νοῦς μου ἐταξεί-
δευσεν εἰς χρόνια καλαιά, τότε ποῦ ἔ-
πιανα πουλιά ἐπὶ δάσος τοῦ Ἁγίου Νι-
κολάου, καὶ ὁ γέρω πνευματικὸς ἦλθεν
ἔμπρὸς μου.

«Ἐσπευσα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ νησί ἐ-
κεῖνο, προσέθεσεν ὁ καθηγητῆς, ὅπου
οἱ ἄνθρωποι μὲ τέτοιαν ἀπάθεια σκο-
τώνουν τοὺς εὐεργέτας των.»

Δ.

Δὲν ἐτόλμησα πλεον νὰ παρακολου-
θῆσω τοῦ καθηγητοῦ τὴν συνοδείαν.
Ἐμεινα βυθισμένος εἰς σκέψεις. Ἀπὸ
μακρὰν ἔβλεπα μόνον, ὅτι ὁ καθηγητῆς
συνῆλθε ἀπὸ τὸν θυμὸν του καὶ ἐξηκο-
λούθει ἠσυχὰ τὸ μάθημα. Ἄλλ' εἰς
ἐμὲ ἀνηχοῦσαν ἀκόμη κατὰκαρδα αἱ
λέξεις του:

— Ὡ, τοὺς κακούργους!

Ἐκλαψα τότε καὶ μέγας, ἀκόμη
μια φορὰ, δι' ἐκεῖνο τὸ ἀμάρτημα. Μὰ
τώρα πλεον μὲ βαθεῖα γνώσι τί κακὸ
εἶχα κάμῃ... Ἐνθυμήθη τὴν κατωφέ-
ρεια τοῦ βουνοῦ μὲ τὰ χαμόδενδρά της,
ἐνθυμήθη τὴν «Γλῶσσα», ἐνθυμήθη
καὶ τὰ ἰξόβεργά μου. Τὸ ἀκρογιάλι τοῦ
Ἁγίου Νικολάου καὶ ἡ ἐξομολόγησις
μου ἐκείνη ἐστάθη ζωηρὰ καὶ συγκινη-
τικὴ ἐπὶ τὴν φαντασίαν μου. Σὰν νὰ ἦτο
ἐκείνη ἡ ὄρα, ποῦ ὁ γέροντας πνευμα-
τικὸς μὲ τὸν Σταυρὸ καὶ μὲ τὸ Εὐαγ-
γέλιο μοῦ εἶπε:

— Ἐγὼ εἰξεύρω τὴν ἀμαρτία ποῦ-
καμες... δὲν σοῦ τὸ εἶπε στὸν ὕπνο σου
καμμιὰ φορὰ ὁ Αἴ-Νικόλας;

— Μοῦ τὸ εἶπε βέβαια. Ἄλλ' ἐπει-
τα ἀπὸ τόσα, τόσα χρόνια!

[Διασκευὴ ἀπὸ τὸν νεόν βιβλίον «Εἰκόνας Κων-
σταντινῆ καὶ Ἀθηνῶν» τοῦ κ. Β. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ.]

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL.]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων:—Μετὰ
πολλὰς περιπέτειας καὶ κινδύνους, ὁ μικρὸς
βοημὸς Τιάρκος, φέρων μίαν σπουδαίαν ἐπι-
στολὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος πρὸς τὸν στρα-
τάρχην Μυράτ, κατορθώνει νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν
πάλιν Δίντις καὶ νὰ φθάσῃ μὲ τὸν Γαλλο-
κὸν προφυλακὸν. Εἰς τοῦτο τὸν ἐβοήθησε
σπουδαίως ὁ πρῶτος κύνος του, ὁ γέρον βα-
σιλεὺς τῶν Βοημῶν Βοδόγ, ὁ ὁποῖος τὸν ἀφί-
νει τώρα μόνον καὶ ἐθαυμάζεται μὲ τὴν ἐλ-
πίδα ὅτι ὁ Τιάρκος θὰ προστατευθῆ ὑπὸ τοῦ
Ναπολέοντος. Ὁ ἄλλος προσιάνης του, ὁ Δου-
δοβίκος Κορμῆς, γάλλος λοχαγὸς, κρατεῖται
εἰς τὸ Δίντις ἀιχμάλωτος τῶν Αὐστροακῶν.
Οἱ Γάλλοι στρατιῶται, βλέποντες τὸν μικρὸν
καθόλα εἰς τὸν γάϊδαρον τοῦ Καρλῆν καὶ
ἀκολουθοῦμενον ὑπὸ τῆς γίδας τοῦ Λέας, ἤε-
ρισαν νὰ γελοῦν καὶ νὰ τὸν περιπαίξουν.

— Ἐσὺ ἰσχυρίζεσαι, τὸν ἠρώτησαν,
ὅτι εἶσαι ταχυδρόμος τοῦ Αὐτοκράτορος;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ μι-
κρὸς βοημὸς, ἐγὼ εἶμαι.

Ἐκρηξίς γελοῶτων καὶ σαρκασμῶν
ὑπεδέχθη αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν.

— Ἐ, κύρ ταχυδρόμε! ἀνεφώνησεν
εἰς λοχίας πῶς ταξειδεύεις χωρὶς τὴν
παραμίαν σου;

— Φαίνεται πῶς ὁ Κοντοδεκανεάς
ἐκινήτοποίησε τώρα καὶ τὸ Νηπιαγω-
γεῖο! εἶπεν ἕνας ἄλλος.

— Ὅχι καλέ, προσέθεσε τρίτος στρα-
τιώτης, δὲν βλέπετε ποῦ ἔρχεται ἐδῶ
νὰ τσακίσῃ τὸν ἐχθρὸ μὲ τὸ γάϊδαρό
του καὶ μὲ τὴν γίδα του;

Ὁ Τιάρκος ἐπερίμενεν ἀταράχως νὰ
περάσῃ ἡ θύελλα τῶν σαρκασμῶν, καὶ
εἶπειτα εἶπε:

— Ὁδηγήσατέ με εἰς τὸν στρατάρ-
χην Μυράτ; (*) γιὰτί ἔχω στήν τσέπη
μου γράμμα τοῦ αυτοκράτορος Ναπο-
λέοντος γι' αὐτόν.

Ἡ διαβεβαίωσις αὐτὴ καὶ ἡ ἀταρα-
χία τοῦ παιδιοῦ ἔκαμνεν ἐντόπωσιν εἰς
τοὺς στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι ἤρχισαν νὰ
κωτάζωνται.

— Καὶ ὅμως, ποῖος ξέρει μὴν εἶνε
ἀλήθεια; ἐσυλλογίσθη ὁ ἀξιωματικὸς.
Διὰ νὰ τοὺς πείσῃ τελείως, ὁ μικρὸς
βοημὸς ἐβγάλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του
τὸν πολύτιμον φάκελλον καὶ δείξας αὐ-
τὸν μακρόθεν, ἐφώνησε:

— Ἐμπρὸς λοιπόν! κάμετε γρήγορα!
Ἐνα γράμμα τοῦ Αὐτοκράτορος δὲν
πρέπει νὰ ῥαγγῆ!

Ὁ ἀξιωματικὸς, ἂν καὶ ἀμφιβάλλων
ἀκόμη περὶ τῆς γνησιότητος τοῦ πα-
ραδόξου ἐκείνου ἀγγελιαφόρου, ἀλλὰ μὴ
θέλων νὰ ἔχη καμμιὰν εὐθύνην, διέταξε
νὰ ἰδηγῆσούν τὸν μικρὸν εἰς τὸ ἀρχη-
γεῖον, καὶ μετὰ τοῦτο ἐξηκολούθησεν

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 109.

ἐπὶ τῆς στρατιωτικῆς του κλίνης τὸν
διακοπέντα ὕπνον του.

Ἐνας στρατιώτης ἔπιασε τὸν Καρ-
λῆν ἀπὸ τὸν χαλινόν. Ἡ Λέα ἠκολού-
θει πάντοτε, καὶ ἀπὸ φυλακείου εἰς φυ-
λακείου ἐφθασαν οὕτω μέχρι τοῦ ἀρ-
χηγεῖου.

Ἡ εἰδήσις ὅτι ἐφθασε ταχυδρόμος
διεδόθη εἰς ὅλον τὸ στράτευμα, καὶ ἕως
νὰ ἔλθῃ ἡ ὄρα διὰ νὰ ὑπάγουν νὰ ἐξυ-
πνήσουν τὸν Μυράτ, ὁ Τιάρκος καὶ οἱ
σύντροφοί του, εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ὑπαρ-
χηγεῖου, περιεκυκλώθησαν ἀπὸ περιέρ-
γους.

Οἱ στρατιῶται τῆς φρουρᾶς, παιδρὸι
διὰ τὸ ἐπεισοδιόν, τὸ ὁποῖον διέκοπτε
τὴν μονοτονίαν τῆς καθημερινῆς ζωῆς
των, προσεπάθησαν νὰ κάμουν τὸν Τι-
άρκον νὰ ὀμιλήσῃ ἄλλ' οὗτος δὲν ἠθέ-
λησε νὰ εἰπῇ λέξιν προτοῦ παρουσιασθῆ
εἰς τὸν στρατάρχην. Ἄλλως τε ἦτο κα-
τακουρασμένος, καὶ ἐξασπασθείς εἰς μίαν
κλίνην τῆς σκηνῆς, ἀπεκοιμήθη βαθέως.

Αἱ σάλπιγγες, αἱ ὁποῖαι ἤχη-
σαν τὸ ἐωθινόν, τὸν ἀφύπνισαν
ἀπὸ τὸν βαρύν, δίωρον ὕπνον
του. Ἐντελής ξεκουρασμένος,
ἀνεπήδησεν εὐθυμος, ζωηρός, καὶ
ἀνώψωσε τὸ παραπέτασμα, τὸ
ὁποῖον ἔκλειε τὴν σκηνὴν.

Ὡραία φθινοπωρινὴ ἡμέρα
προεμνηθέντο. Ὁ ἥλιος ἐδῶ μὲν,
ἀνωθεν τῶν λόφων οἱ ὁποῖοι ἐδέ-
σποζον τοῦ στρατοπέδου, διε-
τρύπα νικηφόρως τὰ σύννεφα
ἐκεῖ δὲ ἀπερόφα ὀλίγον κατ'
ὀλίγον τὴν ὀμίχλην, τὴν συ-
σσωρευμένην εἰς τὸ βάθος τῆς
κοιλιάδος. Ὁ ποταμὸς, ἀθάτος
πρὶν, ἐφαίνετο τώρα στίλπνός
ὡς ταινία ἀργυρᾶ. Καὶ εἰς ὅλην τὴν
ἀτμόσφαιραν ἐπλανᾶτο ρόδινον φῶς. Με-
γάλος μάγος αὐτὸς ὁ ἥλιος! Μ' ἐν μόν-
νον ἀκτινοδόλημα, ὡς διὰ μαγικῆς ρά-
δου χρυσῆς, μεταμορφώνει ἐν τοπίον
καὶ μεταβάλλει τὰς διαθέσεις μας.

Ὁ μικρὸς βοημὸς ὑφίστατο τὴν εὐερ-
γετικὴν του ἐπίδρασιν. Ἡ ἰλαρὰ ἐκείνη
πρωΐα, ἡ διαδεχομένη τὴν αγωνιώδη
νύκτα, τὴν ὁποῖαν διήλθεν, ἀνεζωογονεῖ
ἐντὸς του τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἐλπίδα.

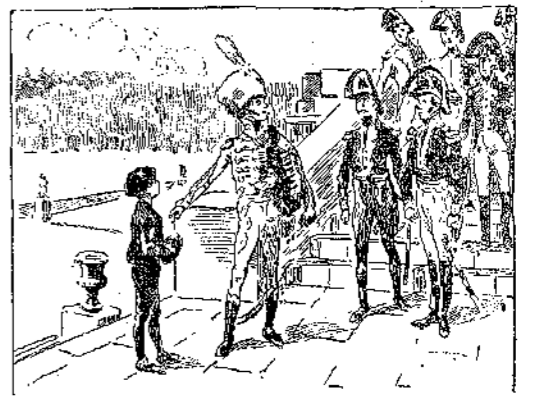
Ἐντὸς ὀλίγου θὰ παρουσιάζετο ἐνώ-
πιον τοῦ γάλλου στρατάρχου καὶ θὰ ἐδέ-
χετο τὰ συγχαρητήρια του. Μήπως δὲν
ἔφερν ἐκάνω του, ὡς φυλακτὸν πολύ-
τιμον καὶ θαυματουργόν, τὴν ἰδιόχειρον
ἐπιστολὴν τοῦ Ναπολέοντος;

Γύρω του ἦτο ὅλη ἡ ζωηρὰ καὶ εὐ-
θυμος κίνησις τοῦ ἀφύπνιστομένου στρα-
τοπέδου. Αἱ σάλπιγγες ἤχουν καὶ οἱ
στρατιῶται διήρχοντο, ἄλλοι εὐθυτενεῖς,
μὲ πλήρη στολήν καὶ ὅπλα μὲν, μετα-
βαίνοντες νὰ ἀλαδῶν φρουράν, ἄλλοι
ἀτμήμητοι, ξεκούρωτοι, ἄδοντες φαι-
δρῶς. Οἱ οὐσάρροι ὠδήγουν τοὺς ἵππους

των εἰς τὸ πότισμα. Παραπέρα, ἔμιλος
ἀκροβολιστῶν μὲ τὰ στήθη γυμνά ἐνί-
πτοντο, γελῶντες ὡς παιδιὰ καὶ σεν-
δονίζοντες ἐναγτίον ἀλλήλων ὀλοκλή-
ρους λάδους ψυχροῦ ὕδατος, ἐνῶ οἱ γη-
ραῖοι λοχίαὶ ἔκαμναν τὴν πολύπλοκον
«τουαλέτταν» τῶν μακρῶν των μυστά-
κων.

Ὁ Τιάρκος, βλέπων τὰ μαῦρά του
πόδια καὶ τὰ φορέματά του τὰ λερω-
μένα ἀπὸ τοὺς περιπάτους ἐπὶ τῶν στε-
γῶν καὶ τὰς περιπέτειας τῆς νυκτός,
ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἦτο καλὸν νὰ συγυρισθῆ
καὶ αὐτὸς ὀλίγον πρὶν παρουσιασθῆ εἰς
τὸν στρατάρχην.

Ἐπροχώρησε λοιπόν πρὸς τοὺς νι-
πτομένους στρατιώτας καὶ τοὺς ἐζήτησε
τὴν ἀδειαν νὰ πλυθῆ μαζὶ των. Αὐτοὶ
τοῦ τὸ ἐπέτρεψαν εὐχαρίστως καὶ μά-
λιστα προσεφέρθησαν νὰ τὸν βοηθήσουν.
Μήπως δὲν ἰσχυρίζετο ὅτι εἶνε ταχυ-
δρόμος τοῦ Ναπολέοντος;... Δὲν ἤξευ-
ραν πῶς ὡς νὰ τὸν πρωτοπεριποιηθῆ (*)

«Κύριοι, τὸ παιδί αὐτὸ θὰ προσεῖσθῃ πολύ...»
(Σελὶς 120, στ. γ'.)

ἄλλος τοῦ ἐδάεισε τὴν βούρτσαν του,
ἄλλος τοῦ ἐγμάλιζε τὰ σκονισμένα πα-
πούτσια του, ἄλλος τοῦ ἐκτίναξε τὰ
σγουρὰ μαλλιά του... Μετ' ὀλίγον, ὁ
μικρὸς βοημὸς, καθαρὸς, γυαλιστερός,
ἦτο ἑτοιμός νὰ παρουσιασθῆ ἐνώπιον
οἰουδιότητε!

Καὶ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔ-
νας ὑπασπιστῆς ἦλθε καὶ τὸν ἐζήτησεν
ἐκ μέρους τοῦ στρατάρχου. Ἐξελίγη-
σεν ὁ Τιάρκος, ἱππέων ὑπερηφάνως τὸν
Καρλῆν καὶ ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τῆς
Λέας. Τὰ δύο ζῶα, χορτασμένα ἀπὸ
τοὺς φλοιούς καὶ τὰ φύλλα τὰ ὁποῖα
ἄφθόνως τοῖς εἶχον προσφέρει οἱ στρα-
τιῶται, ἦσαν ἐπίσης εὐδιάθετα. Ὁ
Καρλῆς ἐκόλπαζε φιλοτιμῶς διὰ νὰ
μένῃ παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἵππου τοῦ
ὑπασπιστοῦ. Ἡ Λέα κάθε τόσον ἐμενε
ὀπίσω, ἀνερχομένη εἰς τοὺς ὄχθους τοῦ
δρόμου καὶ ἔτρωγε κανένα χάρτον ἐ-
πειτα πάλιν ἐφθανε τρέχουσα τοὺς δύο
ἱππεῖς...

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 110.

Ο στρατάρχης Μυράτ.

Ο στρατάρχης ήτο ἐγκατεστημένος ὀλίγα μίλλια μακρὰν τοῦ στρατοπέδου, εἰς κορυφὴν πύργου κείμενον ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Δουνάβεως, πλησίον τῆς γεφύρας τοῦ Θαβάρ. Εἶχεν ἐκλέξῃ τὴν θέσιν ἐκείνην διότι ἤμπορουσεν ἀπὸ τὴν κατοικίαν του νὰ ἐπιβλέπῃ νυχθημερόν τούτους ἔχθρους, τούτους στρατοπεδευμένους εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ποταμοῦ, καὶ νὰ προετοιμάζῃ τὴν διάβασιν τῆς γεφύρας ἐκείνης, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐνωθῇ μετὰ τὰ στρατεύματα τοῦ Ναπολέοντος, τὰ ὅποια θὰ ἔφθαναν διὰ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης.

Ὁ στρατάρχης Μυράτ ήτο ὄμοιος ἀξιωματικός, λατρεύων τὰς λαμπρὰς καὶ ἐπιδεικτικὰς στολὰς. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐφορούσεν ἕνα σπέσσορ γεμάτον κεντήματα καὶ σειρήνια χρυσοῦ, ἕνα κόλμπαχ εἰς τὸ κεφάλι με λευκὴν γιγαντιαίον λοφίον, καί, ἀφελῶς ριμμένην εἰς τοὺς ὤμους, μίαν πολυτίμον γούναν ἀπὸ κυανῆν ἀλώπεκα.

Ἄρχει ἡ περιγραφή τῆς στολῆς του, διὰ νὰ δείξῃ πόσον εἶχε μεταβληθῇ ὁ πρῶην ἐπαυαστάτης, ὁ υἱὸς ἐνὸς ἀπλοῦ γεωπόνου, — ὁ ὁποῖος μάλιστα εἶχεν ἀλλάξῃ καὶ τὸνομά του ἀπὸ Marat εἰς Murat, — ἀφότου ἔγινε γαμβρὸς τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος.

Ὅταν τῷ ἀνήγγειλαν τὴν ἄφιξιν τοῦ αυτοκρατορικοῦ ταχυδρόμου, ὁ πρίγκιψ Μυράτ, ὁ ὁποῖος ἐπεθεώρει ἵππους ἀπὸ τὴν τάρανταν τοῦ πύργου του, διέταξε :

— Φέρτε τον!

Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξιν τοῦ μέλλοντος βασιλέως τῆς Νεαπόλεως, ὅταν εἶδεν ἕνα παιδί ἐπάνω εἰς ἕνα γαϊδάρον, καὶ μίαν γίδαν νὰ τοὺς ἀκολουθῇ! Ἦρξισε νὰ γελά θορυβῶδῶς, ὅλοι δὲ οἱ περιστοιχίζοντες αὐτὸν ἀξιωματικοὶ τὸν ἐμψίβησαν. Ὁ Τιάρκος, εἰς τὸν ὅποιον ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν ἡ λαμπρὰ στολή τοῦ στρατάρχου, ἐπήδησεν ἀπὸ τὸν γαϊδάρον του καὶ ἐστάθη ἐμπρὸς τοῦ εὐθυτενῆς καὶ ἀκίνητος.

Συγκρατήσας ἐν τούτοις τὴν ἱλαρότητά του, ὁ στρατάρχης ἠρώτησεν :

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι, μικρῆ;

— Ἀπὸ τὸ Μπραουνάου, κύριε στρατάρχα.

— Κ' ἐπέρασε τὸ αὐστριακὸν στρατόπεδον;

— Φυσικά, ἀφοῦ με βλέπετε ἐδῶ.

Ὁ πρίγκιψ ἐκύταξε τοὺς ἀξιωματικούς του καὶ ἐξηκολούθησε τὰς ἐρωτήσεις του με ὕψος ἐνθαρρυντικώτερον.

— Μοῦ εἶπαν ὅτι φέρεις ἐπιστολὴν

τοῦ Ἀυτοκράτορος... εἶπε ἀλήθεια; Ὁ Τιάρκος ἤρουνθησεν εἰς τὴν τσέπην του, ἔβγαλε πρῶτα μίαν σθούραν, ἕνα σπάγγον, ἕνα σουγιάν, — πράγματα, τὰ ὅποια ποτὲ δὲν ἀπεχωρίζετο, — καὶ τέλος τὸν πολυτίμον φακέλλον, ὀλίγον ζαρωμένον, ὀλίγον λερωμένον, ἀλλ' ἀνέπαφον. Τείνων δὲ αὐτὸν πρὸς τὸν στρατάρχην, εἶπεν ἀπλῶς :

— Ἴδού!

Ὁ Μυράτ, λαθὼν τὴν ἐπιστολὴν, ἀνεγνώρισε μετὰ τὸ πρῶτον βλέμμα τὸ γράψιμον τοῦ Ἀυτοκράτορος.

— Μπα! μπα! ἐψιθύριζεν ἀσπαραγίζων τὸν φακέλλον' εἶνε λοιπὸν σοβαρόν;

Ἄμα ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν, ἐν τῷ μέσω τῆς εὐλαβοῦς σιωπῆς τοῦ ἐπι-

σοφ μικρὸν, δὲν ἀπέκρυψε τὸν θαυμασμὸν του.

— Μικρῆ, τῷ εἶπεν, ἐφέρθης ὡς ἡρώς!

Ἐπειτα, δίδων εἰς τὸν Τιάρκον ὡς εἰς μέγαλον τὴν χεῖρα του, τὸν παρουσίασε διὰ θεατρικῆς χειρονομίας πρὸς τὸ ἐπιτελεῖν του.

— Κύριοι, εἶπε, τὸ παιδί αὐτὸ θὰ προσδεύσῃ πολύ, διότι ἀπέδειξε θάρρος, ψυχραιμίαν καὶ ἰκανότητα, τὴν ὅποια ὀλίγοι ἄνδρες ἔχουν. Χάρης εἰς τὸν μικρὸν αὐτὸν, οἱ στρατιῶται μας θὰ ἐυρίσκωνται αὐριον σῶδι [καὶ ἀδλαβεὶς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Βιέννης!

Μετὰ τὸ ἐγκώμιον τοῦ στρατάρχου, κανεὶς πλέον δὲν ἐτάλμησε νὰ μειδιάσῃ καὶ νὰ εἰρωνευθῇ. Ὅλοι ἀπεναντίας ἐπλησίασαν τὸν Τιάρκον διὰ νὰ τὸν συγχαροῦν, νὰ τῷ σφίξουν τὸ χεῖρι, νὰ τῷ προσφέρουν ὅ,τι ἤθελε...

Ὁ Τιάρκος ήτο κάπως στενοχωρημένος διὰ τὰ ἐγκώμια ἐκεῖνα, τὰ ὅποια, — τὸ συνηθάνετο, — δὲν τῷ ἤξιζαν καθολοκληρίαν, ἀφοῦ, χωρὶς τὴν συνδρομὴν τοῦ Βοδῶγ, δὲν θὰ ἔφερν ἴσως εἰς πέρας τὸ δύσκολον ἐγχείρημα. Ἄλλα τί νὰ κάμῃ! Ὁρτελε νὰ ὑπακούῃ εἰς ὅλα τὸν κύριόν του!

Ὡς μαθητὴς δεχόμενος μετριοφρόνως τὰ συγχαρητήρια τοῦ καθηγητοῦ του διὰ μίαν ἔκθεσιν ἰδίων τὴν ὅποιαν τῷ ἔκαμαν οἱ γονεῖς του, ὁ μικρὸς βοήμης ἀπεκρίνε ὁ ὅσον ἤμπορούσε καλλίτερα εἰς ὅλους ἐκείνους τοὺς ὥραίους καὶ λαμπροστολιστοὺς ἀξιωματικούς.

Ἄλλ' ὁ πρίγκιψ Μυράτ, κατόπι τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ναπολέοντος, εἶχε σπουδαίας ἀποφάσεις νὰ λάβῃ. Ἐνεπιστεύθη λοιπὸν τὸν Τιάρκον εἰς τὸν ὑπακουσθέν του, εἰπὼν εἰς αὐτὸν ὅτι ὁ μικρὸς ἀνῆκε τοῦ λοιποῦ εἰς τὸν οἶκόν του, — συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ζώων του, — μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θὰ ἠνοῦντο μετὰ τὰ στρατεύματα τοῦ Ναπολέοντος καὶ θάπελευθέρωναν τὸν λοχαγὸν Κορμάν.

Διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ δι' ὅλα τὸν στρατάρχην καὶ νὰ κάμῃ καὶ τὸν Καρλὴν νὰ συμμετέξῃ τοῦ θριάμβου του, ὁ μικρὸς βοήμης τὸν διέταξε νὰ σταθῇ ὀρθίως εἰς τὰ πτεῖνα πόδια καὶ νὰ χαιρετήσῃ τὴν ἐντιμὸν δημήγυριν. Ἐγγοῖται, ὅτι ὁ Καρλὴς ὑπήκουσε προθυμῶτα.

Ὁ νέος ἄθλος τοῦ μικροῦ ταχυδρόμου ἐπροκάλεσε μέγαν ἐνθουσιασμὸν καὶ οἱ παρευρισκόμενοι στρατιῶται ἀπήγαγον τὸν Τιάρκον καὶ τὸν γαϊδάρον του ἐν θριάμβῳ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ πρίγκιψ ἤρξισε νὰ γελά θορυβῶδῶς... (Σ. 120, στ. α')

τελείου του, ἐκύταξε τὸ παιδίον μ' ἐνδιαφέρον.

— Πῶς, τὸ ἠρώτησε, μοῦ φέρνεις ἐσὺ αὐτὸ τὸ γράμμα ἀντὶ τοῦ λοχαγοῦ Κορμάν;

— Γιατί ὁ λοχαγὸς ἔμεινε φυλακισμένος εἰς τὸ Λίντε.

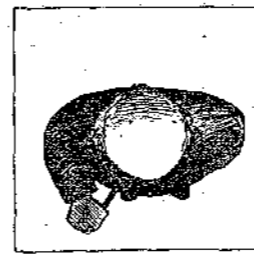
Καὶ κατὰ διαταγὴν τοῦ στρατάρχου, ὁ Τιάρκος διηγήθη ἔλας τὰς λεπτομερείας τῆς ἀποστολῆς' πῶς ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸ Μπραουνάου μετῃμισθμένοι εἰς Ἄτσιγγάνους, πῶς συνελήφθησαν εἰς τὸ πανδοχεῖον, πῶς ὁ μικρὸς κατόρθωσε νὰρπάσῃ τὸ γράμμα καὶ νὰ φύγῃ διὰ τῆς καπνοδόχου, πῶς ἐπέρασε τὸν ποταμὸν μετὰ βάρκαν, πῶς ἐξεγέλασε τοὺς φρουρούς.

Πιστὸς ὅμως εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἔδωκε, ὁ μικρὸς δὲν εἶπεν οὔτε λέξιν περὶ τοῦ Βοδῶγ καὶ τῆς συνδρομῆς του.

Ὁ δὲ στρατάρχης, ἀκούσας τὴν ἐκπληκτικὴν διήγησιν τῶν ἄθλων, τοὺς ὁποῖους εἶχεν ἐπιτελεῖσθ' ἐν παιδίον τό-

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Διασκεδαστικὴ φωτογραφία.

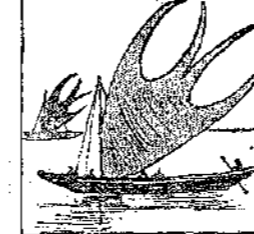
Ἐμπορεῖτε νὰ μαντεύσετε τί παριστάνει αὐτὴ ἡ εἰκὼν; Ἄδύνατον, εἰὰν δὲν σᾶς τὸ εἶποῦν. Λοιπόν, παριστάνει ἕνα φαλακρὸν κύριον μετὰ μπα-στούνι του, φωτογραφημένον ἀπὸ ἕψηλὰ μετὰ τὴν μηχανὴν τῆς φωτογράφου-περιστερᾶς, τὴν ὅποιαν σᾶς ἐγνωρίσαμεν εἰς προηγούμενον φύλλον! Τώρα κοῦ τὸ εἰσέρετε... τὸ βλέπετε καλᾶ.

Λευκὸς ἀσπάλαξ.

Συνήθως οἱ ἀσπάλακες (τυφλοπόντικτοι) εἶνε βαθίως στακτεροῦ χρώματος' ὑπάρχουν ὅμως καὶ λευκοί, οἱ ὅποιοι εἶνε σπανιώτατοι. Ὁ λευκὸς ἀσπάλαξ, τὸν ὅποιον παριστάνει ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν, συνελήφθη κατ' αὐτὰς εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εἰς ἐν κτήμα πλησίον τοῦ Κληβεδων.

Παράδοξα ἱστία.

Εἰς τὰς νήσους Φίδγι ἢ Βίτι τῆς Μελανησίας (Ὀκεανία) οἱ ἰθαγενεῖς μεταχειρίζονται ἱστιοφόρα πλοῖα ἄρια, τῶν ὁποίων τὰ ἱστία ἔχουν τὸ παράδοξον σχῆμα τοῦ βλέπετε εἰς τὴν εἰκὼνα. Μακρότερον τὰ πλοῖα αὐτὰ φαίνονται ὡς γιγαντιαία πτηνά, ὀλισθαίνοντα παιγνιδικῶς ἐπὶ τῶν κυμάτων.

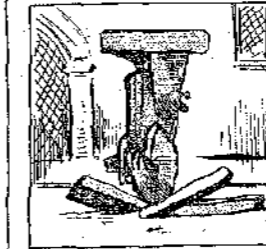
Γενειοφόρον βρέφος.

Τὸν παρελθόντα μῆνα ἐγέννηθησαν εἰς τὸ Βερολίνον δύο δίδυμα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἐν, ἐκτὸς τῆς παραμάνας, ἔχει ἀνάγκην καί... κουρέως, διότι φέρει μακρὰν γενειάδα, ἢ μάλλον ὑπογένειον! Ἡ δημοσιευομένη εἰκὼν εἶνε ἀντιγραμμένη ἀπὸ φωτογραφίαν τοῦ τε-

ρατώδους βρέφους, τὸ ὅποιον ὅμως δὲν εἶνε μοναδικὸν εἰς τὸν κόσμον, διότι καὶ ἄλλα πολλὰ ἀναφέρει ἡ τερατολογία μετὰ τῶν πρώιμων τριχώσεως.

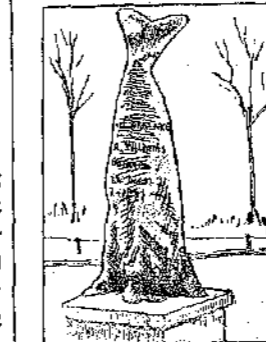
Σεισμοὶ ἀποτελέσματα.

καὶ ἐστάθη ἀνάποδα, μετὰ τὸ κεφάλι, εἰς τὸ μέσον τοῦ καθολικοῦ, ὅπου ἔκτοτε μένει.

Τὸ περιεργὸν εἶνε ὅτι, μολόνοντι μαρμαρίνον, τὸ ἀγάλμα ἔπεσεν ἀπὸ ὕψος τριῶν περίπου μέτρων χωρὶς νὰ πάθῃ καμμίαν σχεδὸν βλάβην. Μόνον τὸ ἕνα τοῦ χεῖρι ἔσπασε.

Πρὸς τιμὴν ἐνὸς Ἀυτοκράτορος.

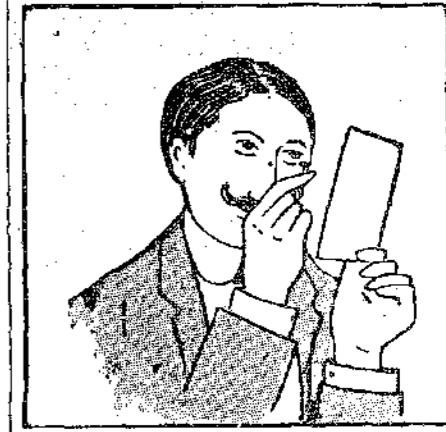

Τὸ περιεργὸν αὐτὸ μνημεῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ πελώριον ἰχθύν ἀπολιθωμένον, ὁ ὁποῖος ἀνευρέθη εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς κ' ἐστήθη εἰς τὴν Βυρτεμβέργην πρὸς τιμὴν τοῦ Γουλιέλμου Α' Ἀυτοκράτορος τῆς Γερμανίας καὶ βασιλέως τῆς Πρωσίας. Ὁ ἰχθύς αὐτὸς ἔχει μῆκος δώδεκα ποδῶν, ἐκτὸς τῆς κεφαλῆς, τὴν ὅποιαν δὲν κατόρθωσαν νὰνεύρουν.

Ὀπτικὸν πείραμα.

Λάβετε ἐν ἐπισκεπτήριον ἢ ἄλλο χαρτί ὁμοίον, κάμειτέ του μίαν μικρὰν τρύπην καὶ κρατήσατέ το πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Μετὰ ἄλλο χεῖρι λάβετε μίαν καρφίτσαν καὶ κρατήσατέ την μεταξὺ τοῦ ὀφθαλμοῦ σας καὶ τῆς τρύπας τοῦ χαρτίου, εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς ἑκατοστοῦ τοῦ μέτρου ἀπὸ τὸν ὀφθαλμόν. Θὰ τὴν ἴδητε ἀνάποδα, δηλαδὴ μετὰ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω!

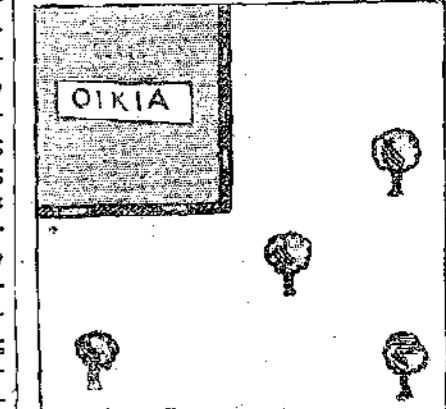
Νὰ μὴ σᾶς ἀκελπίσῃ ἡ πρώτη δοκιμὴ. Νὰ ἐπιμένετε ἕως νὰ τὸ ἐπιτύχετε, καὶ θὰ ἐκπλαγῆτε πολύ. Τὸ ὀπτι-

κὴν αὐτὸ πείραμα εἶνε τὸ περιεργώτερον ἐξ ὅσων ἐδημοσιεύσαμεν ἕως τώρα.

Πρόβλημα.

Γεωργὸς τις ἀποθανὼν ἀφῆκεν εἰς τοὺς τέσσαρας υἱούς του τὴν οἰκίαν του μετὰ τοῦ συνεχόμενου ἀγροῦ καὶ παρήγγειλε, τὴν μὲν οἰκίαν νὰ ἔχουν ἀπὸ κοινοῦ, τὸν δὲ ἀγρὸν νὰ διαιρέσουν εἰς τέσσαρα ἀκριβῶς ἴσα καὶ ὅμοια μέρη, ἕκαστον τῶν ὁποίων νὰ περιλαβάνῃ ἀπὸ ἐν δένδρον. Πῶς θὰ γίνῃ ἡ διανομὴ;

Ὁ πρῶτος τῶν ἀγοραστῶν, ὁ ὁποῖος θὰ φέρῃ τὴν ὀρθὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τούτου εἰς τὸ Γραφεῖόν μας (ἔδῃς Εὐριπίδου, 38) θὰ λαμβάνῃ τὴν Διάπλασιν ἐπὶ εἰς μῆνας δωρεάν.

Λύσεις τῶν Μαγικῶν Εἰκόνων τῶν φυλλαδίων 12 καὶ 13.

Τὸ παιδίον σχηματίζεται ἐκ τῶν κατακειμένων δεξιᾶ ριζῶν, ζύλων καὶ λιθῶν, φαίνεται δὲ ἂν ἀνατραπῇ ἡ εἰκὼν, ὥστε ἡ ἄνω πλευρὰ νὰ γίνῃ βᾶσις. Οἱ πόδες του ἀποτελοῦνται ἀπὸ μέρος δύο κορμῶν.

Ἡ μορφή τοῦ νυκτοκλέπτου ὑπάρχει ὀπισθεν τοῦ κύρ Ζαχαρίας, ἐπὶ τῆς μαύρης σκιᾶς φαίνεται δὲ μετ' ὀλίγην προσοχὴν, χωρὶς νάντιστραφῇ ἡ εἰκὼν.

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

Η ΣΠΑΘΗ ΤΟΥ ΔΑΜΟΚΛΕΟΥΣ

Κατ' αὐτάς, μὲ γράφει ἓνας μικρὸς συνδρομητῆς, εἰς μίαν ἱστορίαν τὴν ὅποιαν ἐδιάθεσα...

Μεταφερόμεθα εἰς πολὺ παλαιὰν ἐποχὴν. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, ὁ γνωστὸς Διονύσιος τῶν Σαρακοσῶν...

Μεταξὺ τῶν κολάκων, οἱ ἑποιοὶ περιστοιχοῦν τὸν Διονύσιον καὶ ἠννοοῦντο ὑπ' αὐτοῦ...

Ἄλλὰ μίαν ἡμέραν, ἐφ' ἣτοιμάζετο νὰ καθίσῃ εἰς τὸ τραπέζι, εἶδεν ἄνωθεν τῆς θέσεως...

Δόξης Κλωνάρι

ΕΝΤΥΠΩΣΙΣ

Ὅλα τὰ ἑλληνικὰ παράλια εἰς ὥρατα γραφικὰ, καλλιτεχνικὰ, ἀναπτυσσόμενα εἰς γραμμὰς θαυμασίας...

Ὅλα ὅσα παρουσιάζονται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἑλκύνου, γοητεύου. Ἀφ' ἑνὸς πρὸς τὰ δεξιὰ...

* Ἴδε τὰ Ἀποτελέσματα Μικροῦ Διαγωνισμοῦ μεταφράσεως ἐκ τοῦ γαλλικοῦ φύλλοντος σελ. 115.

στερὰ δὲ τὰς παίδας καὶ τοὺς λειψῶνας τῆς Κορινθίας...

Ἄ! ὄρισμένως θὰ μείνῃ δι' ἐμὲ ἀλησμόνητος ἡ ἐπιτομή μου ἐκ τοῦ πανοράματος τοῦ Κορινθιακοῦ Κόλπου...

Κεφαλληνικὴ Ἀδρα

ΚΙΚΙΡΙΚΟΥ

Εἰς τινὰ σχολὴν ἐφοῖτα — λέγει Τουρκικός τις μῦθος, — Εὐφύης, φρόνιμος νέος καὶ σεμνοσοφὴς τῷ ἦθος...

Παρουθεῖς ἐκαστος φέρων εἰς τὴν χεῖρα τὸ αὐγὸν του, τὸ κρυμμένον ἕως τότε, δεῖξ' εἰς τὸν διδάσκαλόν του...

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΘΩΡΑΚΟΦΟΡΟΥ

Διηγούμεθα περὶ τοῦ Ὄρατου Βερνέ (Hogace Vernet), ὁ ὅποιος ὑπῆρξεν εἰς τῶν καλύτερων στρατιωτικῶν ζωγράφων τῆς Γαλλίας...

Κάποτε, θωρακοφόρος τις, ὁ ὅποιος πολὺ λάτρεις εἶχεν ἀκούσει προφερόμενον τὸ ὄνομα τοῦ Βερνέ...

τὴν ἐπιθυμίαν του αὐτὴν εἰς τὸν καλλιτέχνην, ἀλλὰ προσέθεσεν, ὅτι ἤθελε πρὸ παντός νὰ μάθῃ πῶσον θὰ τῷ ἐστοίχισε.

— Πῶσα θέλεις νὰ δώσῃς διὰ τὴν εἰκόνα σου; ἤρώτησεν ὁ Βερνέ.

— Τὸ πολὺ-πολὺ τριάντα σολδία, ἀπήντησεν ὁ θωρακοφόρος.

— Καλὰ! εἰμῶθα σύμφωνος.

Ὁ Βερνέ ἐκάθισεν πρὸ τοῦ ὀκρίσαντος ἔργου καὶ ἐντός βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος ἔκαμαν ὄρατον σκαρφημα τῶν στρατιώτου, τὸ ὅποιον εὖτος ἀπεκρίσεν κατενθουσιασμένος.

Ἐν ταῦταις, μὲ ὄλον τὸν ἐνθουσιασμόν του ὁ καλὸς στρατιώτης εἶπεν εἰς τὸν παρὰ τὴν θύραν ἀναμεινόμενον αὐτὸν σύντροφόν του: «Ἐκτίνα βιχημα, ποῦ δὲν ἀπαρξέται! ὁ μὲν ἔκανε ἴσως τὴν εἰκόνα μου καὶ μὲ εἰκοσι σολδία».

Γλυκεῖα Πατρίδα.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ

Ἄπορος τις εὐγενὴς εἶχε δύο υἱούς. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τῶν, ὁ πρῶτος μετατέθει εἰς τὴν Αἰθίαν. Ἦρσε δὲ εἰς τὸν βελήϊα καὶ ἀπῆλθε σπουδαίον δέξιμα εἰς τὴν δημοσίαν του.

Καύχημα τῆς Ἠπειρου

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Ὅταν τοῦ ὄχλου ἡ γλώσσα σὲ κενταίει Ἀπάντησέ του μὲ ἠρεμία καὶ χάρι: «Μέσ' τοὺς χειρότερος καρπούς δὲν πᾶσι» Ἡ μέλισσα τὸ μέλι τῆς νὰ πάρῃ!»

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τάκης ἐφέρεται ἀπὸ τὸ Ταχυδρομεῖον μὲ δέσμην ἐφημερίδων. Ὁ φίλος του Μ. τὸν ἐρωτᾷ:

— Ὁ μπαμπᾶς σου εἶνε συνδρομητῆς; Καὶ ὁ Τάκης: — Τί λές, καλέ! ὁ μπαμπᾶς μου εἶνε γιὰ τρὸς!!!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Λεονίδου * * * — Καὶ τί θὰ πῇ ἀρχαῖον; Ἐρώτησεν τὸν Τάκη. Καὶ ὁ μικρὸς ἀπήντησεν: — Ὅθ' ἄρα... ἐνα γουρουνάκι!!! Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθανασίου Λαίκου

ΜΑΡΤΙΑΤΙΚΟ

— Ποῦ πῆς, γέρο χειμῶνα σκυμμένε κ' ἀσπρομάλλη; — Ἐκεῖ ποῦ πῆγαν κ' ἄλλοι χειμῶνες περισοῖ!

Φεύγω γιὰ εἶδα πέρα στὰ κορφοβούνια ἐκεῖνα τοῦ ἤλιου μὴν ἐκτίνα νὰ λάμπη πρὸ χροσῆ.

Φεύγω γιὰ τὸ βοριάς μου κουράστηκε νὰ τρέξῃ, μουγκροῖσματα δὲν ἔχει σὰν πρῶ· ἀγριοπά.

Φεύγω γιὰ τ' ἀγέρι τὰ σύννεφά μου διώχνει, ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὰ σπρώχνει, τὰ σπῆζει, τὰ σκορπᾷ.

Φεύγω γιὰ τὴ γαλήνη τὸ κύμα ἀποστομῶνει κ' ἐκεῖνο ξεθυμῶνει κ' ἀρχίζει νὰ γελᾷ.

Φεύγω γιὰ τὴ προβάλλον χίλιες χιλιάδες χίλια στοὺς κάμπους χαμομήλια κάτασπρα κ' ἀπαλά.

Φεύγω γιὰ τὰ δένδρα χαρὰ καινούργια νοιώθουν κ' οἱ κλώνοι κλώθουν, κλώθουν ἴνες χροματιστές.

τῆς κλώθου γιὰ νὰ φάνουν μὲ πόθου ἀνατριχίλα τ' ἀμέτρητα τὰ φύλλα μὲ πράσινες κλωστές.

Φεύγω γιὰ ταξεῖδι τὰ χελιδνὰ ἀρχίζουν καὶ τὸν ἀγέρα σπῆζουν κ' ἐρχονται κατὰ ἴδω.

Φεύγω γιὰ κ' οἱ σπόροι στοὺς κήπους ὀριμάζουν κ' ἀνθόφυτα ἐτοιμάζουν φεύγω πρὶν τῆν ἴδω.

Φεύγω γιὰ κ' ὁ ἥλιος θαμῶνε τὴν ματιὰ μου καὶ τ' ἀγρία γιορταῖά μου ὁ κόσμος τὰ μασεῖ.

— Ποῦ πῆς, γέρο χειμῶνα σκυμμένε κ' ἀσπρομάλλη; — Ἐκεῖ ποῦ πῆγαν κ' ἄλλοι χειμῶνες περισοῖ!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

τοῦ κ. ΓΕΩΡΓ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ θάποτε λέσθ τὸν προσεχῆ τόμου τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Εἶνε ἔξοχον ἑλληνικὸν μυθιστόρημα, διηγούμενον τὰς περιπέτειας ἑνὸς μικροῦ νησιώτου, ὁ ὅποιος ἀναγκάζεται νὰ περιέλθῃ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ πρὸς ἀναζήτησιν μιᾶς κληρονομίας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Ἐυρωπίδου τῆν 2ον Μαρτίου 1910

Καλὴ σας Σαρακοστή, ἀγαπητά μου παιδιά. Ὑγεία, φρονιμάδα, προσεχῆ, ἐργασία, μελέτη, καλὸ βιβλίον, πρῶτος... Αὐτὸ θὰ πῇ καλὴ Σαρακοστή!

Ἄδεν διαβάζεται-ρουφιέται. Τί πράγμα; Ἡ φετιμὴ Διάπλασις! Εἶνε ἡ γνώμη ὄλων τῶν ἀναγνωστῶν, τὴν ὅποιαν κρυσταλλοῦνται εἰς εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν» ὁ καλοῦ μου φίλος Στ. Σταματίου, τὸ πολυαγαπημένο μας Κεντρί, ὁ ὅποιος, μὲ τὸ ἴδιον αὐτὸ ψευδώνυμον ποῦ ἐκκρίθη ἄλλοτε εἰς τὸν κύλον μας μεταξὺ τῶν πρώτων, δημοσιογραφεῖ σήμερον, εἰς μεγάλους κύλους, πάλιν μεταξὺ τῶν πρώτων. Τὸ ζηλευτὴ τὴν διαπλασιακοῦ ψευδώνυμου, καὶ πῶσον πρέπει νὰ σπερηρευώμαι διὰ τὸ Κεντρί μου! Ἄλλ' ἴδω μερικὰ ἀπὸ τὸ χαριτωμένο ἀρθράκι, ποῦ ἐδημοσίευσεν προγεῖ εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν»:

«Στὴ Διάπλασις — τὴ ὀμορφῇ, καὶ ἀγρόταστῃ, καὶ πλουμιστῇ, καὶ ποικιλῇ ποῦ ἔγινε φέτος; Ἐπιανετώμενη, ξαναβαπτισμένη, ἀλλοιούμενη. Ἑλληνικωτάτῃ δὲ καὶ δημοσιωτάτῃ καὶ φρεσκοτάτῃ. Ρουφιέται, δὲν διαβάζεται. — Στὴ Διάπλασις λοιπὸν εἶδα, εἰς τὸ ἐκδόθη ἓνα ἑλληνικὸ μυθιστόρημα, γραμμένο ἀπὸ τὸν Τσοκόπουλο καὶ παρμένο ἀπὸ ὅλη τὴν Ἑλλάδα — Ὁ Γύρος τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ ἓνα φτωχὸ καὶ ἔρημο παιδίον. Θέμα καὶ συγγραφεὺς πρώτης τάξεως. Φαντάζομαι λοιπὸν καὶ τὸ βιβλίον... Μπράβο σου, Διάπλασις! Χαίρετώμεν τὴν ἀρχὴν καὶ προσδοκῶμεν τὴν συνέχειαν!»

Ὁ Χαρβάθας καὶ ὁ Ναπολέων Βοναπάρτης μοῦ στέλλουν δύο εἰσοφὰς πραγματάκια διὰ τὴν σελίδα τῶν «Περσιέρων». Τὸ πρῶτον θὰ τὸ δημοσιεύσω, διότι ὁ Χαρβάθας μοῦ στέλλει καὶ τὴν σχετικὴν εἰκόνα, φαλλιδισμένη ἀπὸ τὸ περιοδικὸ ποῦ τὴν εἶδε. Ὁ Ναπολέων Βοναπάρτης ὅμως ἐπρωτίμωσεν νὰ τὴν ἀντιγράψῃ ὅπως ὅπως. Ἔ, ἔτσι δὲν μπορῶ νὰ τὴν δημοσιεύσω, καὶ πάλι, χωρὶς εἰκόνα, ἐκεῖνο ποῦ μοῦ στέλλει δὲν λέγει τίποτε. Ὅταν θέλεις νὰ μοῦ κάμνεις μιὰ χάρι, νὰ μοῦ τὴν κάμνεις σωστῇ. Μοῦ κάμνει χάρι ὁποιος μοῦ στέλλει κατὶ εὐμορφῆ καὶ περίεργον διὰ τὴν δὴν Σελίδα. Ἄλλὰ πρέπει νὰ ἔγω μαζὶ καὶ τὴ σχετικὴ εἰκόνα, τὴν ἴδιαν. Ἄλλωσ δὲν μοῦ χρησιμεύει.

Αἱ ἀπορίαι σου, Ἄνδρες! Ἄνδρες, μόνον ὅταν ἐκδοῦνται τάποτελέσματα θὰ λυθῶν, διότι τώρα οὔτε ἐγὼ εἰμπορῶ νὰ γνωρίζω. Ἀπόμην καὶ διὰ νὰ φέξω τόσα Ἀυσοχάρτα, διὰ νὰ ἴδω ἂν ἐλήφθησαν ὄλαι αἰ λύσεις σου, θὰ χάσω ἄδικα καιρὸν, τὸ ὅποιον δὲν πιστεύω νὰ ἐπιθωμῆς. Περίμενε λοιπὸν. Ἡλιοστάλαξη, αὐτὸ σημαίνει εἰς ἡλιαστικῇ ἀπάντησίν σου, ποῦ ἐβραδέθη χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃς διόλου, ἤτο ἐμπνευσμένη. Τώρα

ποῦ ἐτελείωσαν τὰ βασάνια, γράφε μου συγνά. Πολλὴ εὐχαριστῆσε τὸ γράμμα σου, Ἄφροδῆ κρινο. Ἄς ἔξῃ δόξαν ὁ Θεός, ποῦ πέρασαν ὄλα τὰ κακὰ κ' ἐπανέτιδες με τόνην χαρὰν τὸ χωριό σου. Μὴ μὲ ξεχνᾷς καὶ φρόντισε νὰ μοῦ στείλῃς καὶ τὴν φωτογραφίαν σου διὰ νὰ τὴν δημοσιεύσω ποῦ ἐβραδέυθης εἰς τὴν Κυριακὴν. Ὁ κ. Κουρτίδης, ὁ εὐχαριστῆσέ ποῦ δι' ὅσα γράφεις. Ἄσπυ δὲν εἶσαι πλέον μαθητριά του, διὰ νὰ τὸν ἀπολαμῶνης συγκινοῦντα καὶ γοητεύοντα ἀπὸ τῆς ἔδρας, διάβαξέ τον τοῦλαχιστον εἰς τὴν Διάπλασιν. Καὶ γράφων, συγκινεῖ καὶ γοητεύει ἐπίσης.

Πρέπει νὰ δυσαρστοῦνται ἐκεῖνοι, τῶν ἁποίων ἔργα διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. ἀπορρίπτονται; Ἀκούσας τὴ μοῦ γράφει εἰς τὴν σπερμινὴν ὄραιότητα ἐπιστολῇ τῆς ἡ Γαλανόλεωκη: «Ὀδύπτος θὰ παρεπονοῦμεν εἰς τὸν ἔργον μου ἀπερίφθῃ διὰ τούτων ἡ ἐξέτην τὸν λόγον τούναντιον θὰ ψυχαιοποιήσῃ, διότι θὰ ἔδωκεν τὰς ἀλλείψεις μου καὶ θὰ προσεκόθουν πρὸ παντός νὰ τὰς διαθερώσω.

Θίναγώσω εὐχαριστίας τὴν Ἑκκλησίαν ποῦ μοῦ ἐστάλη ἀπὲρ ἰδρωσῶς Σταθμοῦ Διακομιστῶν Ἀδελφῶν ἐν Ἑεροσολύμοις, καὶ ἐν ἴδω εἰς σχετίζεται ὀπωδῆποτε μὲ τὸν κύλον μας, θὰ γράψω.

Μερικοὶ φοιτηταί, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων φέρεται ὁ κ. Φίλιππος Στ. Δραχόντης, υἱὸς τοῦ Πρωθυπουργοῦ, ἴδρσαν «Συντροπία», σκοπὸς τῆς ὁποίας εἶνε ἀνὰ βοήθησιν τὴν καθιέρωση τῆς ζωντανῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας σὲ ὄλα τὰ εἶδη τοῦ γραφοῦ μῶς λόγου. Τούτ εὐχαριστῶ πολλὸ ποῦ μοῦ ἐστειλαν τὸ Καταστατικὸν τῶν καὶ τοὺς εὐχρημα, ἂν ἡ Συντροπία τῶν πρόκειται νὰ ὄρειτῃ — διότι ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ φέρω, εἶνε ζητήματα ποῦ ἐκφεύβουν τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ περιοδικοῦ μας, — πᾶσαν ἐπιτυχίαν.

Ὅλα τὰ ἔλαβα, Α. Π. Κυρ, ἀλλὰ δὲν ἔχεις ψευδώνυμον! Φαίνεται εἰς δὲν ἐδεδῆξας τὸν Ὄδηγον τοῦ Συνδρομητοῦ, εἰς τὸν ὅποιον καὶ σὲ παραπέμπω (φυλ. 1-2, σελ. 11).

Ἄς ἐλλίξω λοιπὸν Ἠχώ τῆς Καρδιάς, εἰς τὸ ὅθ' ἐναντήσιν γρήγορα εἰς τὰς Ἀθήνας; καὶ εἰς τότε θὰ ἔλθω καὶ ἐπὶ Γραφεῖόν μου. Τὸ «Παλῆθ Βιολί», ἡ τελευταία συλλογὴ τοῦ κ. Πολέμη, τιμᾶται φρ. 3,50. Τὰ βιβλία τοῦ κ. Ξενοπόουλο, ὄλα μαζὶ, φρ. 10.

Ποδητῆ Κωνσταντινούπολις, μὴ παραπονέσαι! Δὲν εἶδες τὴ λέγει παραπάνω ἡ Γαλανόλεωκη. Ἐγὼ ἐφέρω καλλιτέρα ποῦ εἶνε τὸ πιθανὸν καὶ ποῦ τὸ ἀπίθανον. Ἐὰν στείλλε μοῦ, κ' ἔνιστα σου. Ὅθ' ἐβρεθῆ καὶ τὸ ἄξιον δημοσιεύσεως. Ὅπως καὶ σὸ ὁ ἴδιος ὄμοιο γαίς, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δημοσιεύωνται ὄλο τὰ δικὰ σου.

Οἱ σταυροὶ καὶ τὰ θαυματικὰ ποῦ βλέπεις εἰς τὰς ἐκρήσεις, Ροδοσαίᾳ Ἑλληνοπόδα, εἶνε συνθήματα. Μερικοὶ, διὰ νὰ μὴ βάλω τὰρχικὰ τὰ καὶ τοὺς ἐννοήσουν οἱ γνωστοί των, μοῦ σημαίνουν ψευδῆ ἀρχικὰ ἢ συνθηματικά σημεῖα, τὰ ὁποία δὲν εἰσφέρει ἄλλος παρὰ ἐκεῖνοι καὶ ἐγὼ. Ναι, τὸ φύλλον τοῦ-νεται ἐνωρίτερα, ὥστε νὰ τὸ λαμβάνουν παντοῦ οἱ συνδρομητὰὶ τὸ Σάββατον ἢ τὸ πολὺ τὴν Κυριακὴν. Ἐξαιροῦνται μόνον οἱ μένοντες εἰς πολὺ μακρυνὰ μέρη, π. χ. εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

Τὶ εἰμπορῶ νὰ σὲ συμβουλεύσω, Ματαϊότης, ἀφοῦ μοῦ λέγεις εἰς ἰδιαιτέρην κλίτην δὲν αἰσθάνεσαι διὰ τίποτε; Ὁ κανὼν εἶνε νῆσο-λουθῆ κανὴς τὴν κλίτην σου. Σὺ κλίσεις εἰς ἴσου πρὸς τὴν μουσικὴν, τὴν φιλολογίαν καὶ τὴν ζωγραφικὴν. Βάλε λοιπὸν κλῆρον καὶ διάλεξε. — Ἄλλ' ὄχι, δὲν εἶνε δυνατόν! Κέ-που θὰ κλίσεις περισσότερον, κάπου τὸ τά-λυντόν σου θὰ εἶνε ἰσχυρότερον. Προσπάθησε νὰ τὸ διακρίνης, ἐξέτασε καλλιτέρα τὸν ἐκ-τόν σου. Σ' εὐχαριστῶ ποῦ δι' ὅσα γράφεις, Ἄ-

